

Tádal jsem se květin,
kde myšlenky jejich jsou nejzdravější.
A odpověděly: Na hrobech!
I optal jsem se jich rychle,
kde se jim nejlépe odpočívá.
A odpověděly: Na oltáři!

MATEŘÍDOUŠKO, nevidím tě, tolik jsi se ztratila ve svém okolí, ale jako bys jenom ty voněla ze šatů léta, přítelkyně pasáček — moje myšlenka není o nic méně ztracená a já nevěděl, že tě budu někdy zvát sestrou!

Těžký jest kalich tvůj, *ZVONKU*, příliš jsi jej nalil modří ocele, spravedlivče.

Vítám tě, sestro *CHARPO*, ti, kdož nerozumějí bolesti mé, myslí, že nemluví jedině k tobě, tuto chvíli. Klasy nad tebe se vypínají, ale bez nás nebylo by utěšeného pohledu do stebel a pěkně se neseme na hlavách ženců a svědčí nám u polních křížů nad klekátkem.

Děkuji ti za pozdravení, sestro *KOPRETI-NO*, srdce tvé je zlaté a ostatní tělo tvé je tělo těch nejmenších andělíčků — nezapomeň na mne.

Není pravda, *KOUKOLE*, že jsem tě nenáviděl; tvá rána jest vykrvácená, vyšvechtalá, ústa tvoje zvučí jako ústa bezzubá — miluji tě, stařečku, příliš rychle jsi trpěl, miluji tě pro ticho tvého soucitu.

ČIČOREČKO, dívko venkovská z časů Boženy Němcové, Viktorko, panno, očarovaná očima z dálky, vražednice nevinná, zvláštnosti svého rodného kraje, záhado pro všechny, sama sobě tajemná; trpící? divoká, nevěsto blesku!

VSTAVAČI, tvé tělo je silné a lodyha tvá vrže jako škorně kyrysníka, jsi hrdinný, purpurový, ale když tě vytrhnou, dole jsi nezvykle bled, a hlas tvé vůně jest jako touha po říčním rákosí — miluji tě pro tvoji odvahu a obzvláštní přichylnost k dětem: ony tuší nesmírný smutek, uložený v hrdle kukačky, a my toužíme, aby se bylo milovalo nezištně, nevinně a věčně . . .

ČEKANKO, ničeho jsme nevěděli o světě na svých stoncích rozsochatých a holých, a naše oči byly příliš jemné proti osudu . . .

PROTĚŽI, jenom ten, komu se život už nevrátí, zastaví se v průseku lesním na drnových stupních, tak tak ještě znatelných, kudy sestupovaly ovce k napajedlu.

JITROCELI, nebývá ti smutno o polednách tam nahoře v tvém minaretě?

ŘEBŘÍČKU, morečky, dcerky panské, mají tě rády, dokud jsi něžný a ohebný a zcela při zemi, ty však přeješ více housátkům, dětem chaloupky, a bledí jinoši, když v červenci se vrátí z dalekých, učených měst, lačně poslouchají tvoji prostou moudrost o dávných časech, kdy se nosívaly plátenice a pochoutkou byla ječná kaše.

BLATOUCHU, příteli včel, služebnic oltáře, bez tebe bych nerozuměl prorocství, jež dí: Máslo a med jísti bude, aby uměl zavrhnouti zlé a vyvoliti dobré. Na místech, která nevysýchají, když všichni tvoji bratři a sestry hynou žízni, blyskotá kalich tvůj hlubokým leskem zlata jako kalich mešní o Božím těle, a člověk se chvěje, že tvoje poupata každým okamžikem mohou rozpuknout a že se při tom stane velké zjevení Kráasy.

DIVIZNO, kněžno, lid je ti vděčen, že jsi opět zavítala na svoje venkovské sídlo.

PELYŇKU, připíjím ti na bratrství, jsi nenápadný jak babička-kořenářka a připomínáš mně starce předmodliče, patriarchálních způsobů, mystiky vesnice, jejichž hlas kráčel z dávných století, když ve shromáždění nebož-

tíkových přátel, v domě utichlém, kdy při každém otvírání dveří čekali jsme návštěvu některého zvěčnělého z našeho rodu — v jizbě nezvykle osvětlené řídili noční pobožnost. Jinak znají nás děti (když jim k nám zaletí míč) a přítel nemluvnátek: heřmáněk.

BLÍNE, oněmlý pěvče Sodomy, tvé zraky jsou vypáleny a kolem hlavy tvé plazivě krouží šílenství, pentle mdloby a nekonečných závratí — ty nejsmutnější ze všech, protože člověk potěšit tě nemůže . . .

SLZIČKO PANNY MARIE, co vše vyvažuješ svojí čistotou a ostře těžkou krůpějí! — díky, díky, i mé srdce žene do květu, a vítr svato-dušní unáší všechny vůně daleko, daleko z této země . . .

FIALO NOČNÍ, smutná to útěcha pro churavé plíce, že napřesrok rozkveteš jim na hrobě. Lupínky tvé podrží pleť panenskou; to není tvojí vinou, že dole jsi dřevem a nahoře rostlinou. V poledne jsem se o tebe bál, nemysli, žes mne urazila, rty tvoje byly tak bledé — áááách! — a včera po celou noc jsem nezdříml: řeka tiše kráčela, mysl nebes byla zamlžena

jakýmsi horkým citem, a světlušky v propastech černých hvozdů zdály se titěrkami, ó paní drahá.

KONVALINKO, sne křehký kořenů dubových o hradních pannách století třináctého, také my jsme si přáli ztratit se v doubravách a bráti do prstů drobounké věci z úběle.

MAŘÍ LISTE, život tvůj jest jako na dlani a neznáš, šťastný, květů, jako láska syna selského nezná slov.

BOŽÍ DŘEVČE, není s tebou řeči na hřbitově, ale ze všech květin pamatuješ nejvíce; ó bratře, každý návštěvník utrhne si tě, mysle na cosi jiného, a marně se skrýváš v posledním koutku zahrádky.

ČERNÝ KOŘENE, není možno, aby ses tady tak roztahoval, přece pamatuj, že jsi tu hostem, babičky také nejsou samojediné na světě.

SLUNEČNICE, tvář tvoje zvědavostí duši moji vypíjí; ó sestro, střež se vrabců! Mlč, mlč — hle, kat z Balady o žaláři v Readingu . . .

POMNĚNKO, tvá prostota je závidění hodna: i na talířku plesáš u rakve nemluvnátka. Družičky—rybičky.

REZEDO, napadlo ti, když se tě dotkly něčí rty, proč těm kadeřavým houbám kyprým říkají — prstičky?

KOPŘIVO, aspoň v tom jsi dobrá, že housátka krmíš, nehledíc na to, čím jsou. Také plešatcové — hm, hm, ano, to jsem chtěl říci: upadneš-li v pokušení, abys pohrdala duší svou, vzpomeň si vždy na své jaro, kdy tvé sestry zůstávaly opatrně v zemi, čekajíce, až to bude jistější — a na toho, jenž své hosty sbírá už jen na rozcestí a za ploty. Sóňo!

BODLÁKU, furiant, buď zdráv! Co si má počít láska zhrzená?

RŮŽE STOLISTÁ, víš a nevíš o svých půvabech. Zavíraje oči, sní ubohý člověk o sladkém šroubu k mozku stoupajícím a o vodním víru v hlubinách.

PIVOŇKO, v měsíci zasvěceném Božskému Srdci rozjímáš o velikém tajemství granátů a planouc stínem, umožňuješ našim očím, aby

patřily do slunce Eucharistie. Tváře dívek blednou.

KOHOUTKU LUČNÍ, jen ve svátek mívali jsme polévku se šafránem. Teskny a nevy-světlitelný jsou hlasy chlapců v chorálu.

KARAFIÁTE, jest muž či žena, kteří by ocenili krásu bez protějšku? A uvažují o našem osudu, dávají-li nás na prsa komukoliv? A co má naše inspirace společného s veřejnými záležitostmi?

VANILKO, zůstati bez někoho v cizině je méně strašné než zůstati bez něho v domově? Giocondo, den pod mrakem i mně znázorňuje věci neměnitelné. Dýka zase představuje mi úsměv o dvou ostřích, ale na konci jest hrot, a neví se, leda matematicky (věříš?), kde se setkávají rovnoběžky.

SEDMIKRÁSKO, škoda že se už přestaly nositi ony slaměné mošničky, na kterých se střídaly čtverečky červené se zlatistými. Nevíš, jsou při zemi vlny, vlny síry s hladinou karmínovou?